

6 Οκτωβρίου 2013

Αναστάσιμες τροχιές

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

“Νεανίσκε, σοί λέγω εγέρθητι”

Το θαύμα της αναστάσεως του γιού της χήρας της Ναΐν μας προσφέρει τα πιο ελπιδοφόρα μηνύματα για τη ζωή μας. Πρώτα απ’ όλα μας φανερώνει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριος και Θεός μας που με τη δύναμη της αγάπης Του νικά το θάνατο. Μας μεταγγίζει επίσης την αλήθεια ότι ο Χριστός, το πλέον σταθερό

στήριγμα στην πορεία μας, είναι η μοναδική ελπίδα που παραπέμπει στην αληθινή και αιώνια ζωή. Το δρόμο γι' αυτή τη ζωή που διακλαδώνεται μέσα από τη Ζωηφόρο Ανάστασή Του, δείχνει ο Κύριος και με το θαύμα που μας παρουσιάζει σήμερα η Εκκλησία μας.

Η τραγωδία του θανάτου

Η ανάσταση του παιδιού της χήρας γυναίκας, όπως εκτίθεται μέσα από την περιγραφή του Ευαγγελιστή Λουκά, δεν μπορεί να περιορίζεται αποκλειστικά και μόνο στην προοπτική ενός εντυπωσιακού γεγονότος που μας προκαλεί θαυμασμό. Κυρίως μας παρακινεί να αντικρίσουμε εν Χριστώ το μυστήριο του θανάτου.

Ακριβώς, με τη διείσδυση στο βάθος των νοημάτων της περικοπής, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι ο Χριστός αποκαλύπτει το θάνατο σαν «παρά φύσιν» κατάσταση που εισήλθε στη ζωή του ανθρώπου με αιτία την αμαρτία. Ο «φυσικός θάνατος» που σηματοδοτεί το τέλος αυτής της ζωής, ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα, δεν μπορεί να θεωρείται σαν μια φυσική κατάσταση. Ο Θεός δεν δημιούργησε τον άνθρωπο για να πεθάνει, αλλά «μένειν ηθέλησεν εν αφθαρσία». Το κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης μας διαβεβαιώνει: «Ο Θεός έκτισε τον άνθρωπον επ' αφθαρσία και εικόνα της ιδίας αϊδιότητος· φθόνω δε διαβόλου εισήλθεν θάνατος εις τον κόσμον».

Ο άνθρωπος θα μπορούσε να κινηθεί στην προοπτική της αθανασίας, αν δεχόταν την κοινωνία της αγάπης του Θεού και την αντιπρόσφερε με την εναπόθεση της ζωής του στις αγκάλες της εκκλησίας. Αυτή η αντιπροσφορά σημαίνει μετοχή στη ζωή του Θεού, έξω από την οποία εκείνο που κυριαρχεί είναι ο θάνατος. Στο πρόσωπο των Πρωτοπλάστων διεφάνη ότι ο άνθρωπος δυστυχώς κινήθηκε προς την κατεύθυνση της εκτροπής της κυκλοφορίας της Θεϊκής αγάπης. Κατά τρόπο που να την κρατεί μόνο για τον εαυτό του, γεγονός που συνιστά και την εγωιστική τοποθέτησή του.

Με την εκτροπή αυτή και την ροπή προς την αμαρτία, ο άνθρωπος κλείστηκε ερμητικά στον εαυτό του (συμπτώματα του εγωισμού και της φιλαυτίας). Παραμέρισε τον Θεό απορρίπτοντας τη δωρεά της αγάπης Του. Στην κορυφαία έκφραση της τραγικότητάς του, στηρίχθηκε στις φυσικές και βιολογικές του δυνάμεις που από τη «φύση» τους καταλήγουν στη φθορά και το θάνατο. Προηγήθηκε λοιπόν ο «πνευματικός θάνατος», που επέρχεται από το χωρισμό του ανθρώπου από το Θεό και ακολούθησε ως συνέπεια ο «φυσικός θάνατος» που συνιστά το χωρισμό της ψυχής από το σώμα.

Η υπέρβαση του θανάτου

Πέραν από τις όποιες ανθρώπινες ερμηνείες δίνονται στο θάνατο και παρά τις απέλπιδες και αγωνιώδεις προσπάθειες για να απομακρυνθεί ο άνθρωπος από την πραγματικότητά του και την επιθυμία του να ζει αιωνίως, δεν μπορεί να μην έλθει αντιμέτωπος με αυτόν.

Το πιο κρίσιμο σημείο για την αντιμετώπιση του θέματος επικεντρώνεται στο κατά πόσον ο ίδιος ο άνθρωπος επιδιώκοντας την αιώνια και ατελεύτητη ζωή, εκμεταλλεύεται την προσφορά της Θείας αγάπης, για να ενώσει την κτιστή ύπαρξή του με την άκτιστη Κυριότητα του Ιησού. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο το γεγονός ότι ο Ευαγγελιστής Λουκάς στην περικοπή που ξεδιπλώνει σήμερα μπροστά μας η Εκκλησία, ονομάζει τον Ιησού «Κύριον». Είναι πράγματι ο Κύριος, ο Θεός, ο Δημιουργός και ο Εξουσιαστής της ζωής και του θανάτου. Η αναγκαιότητα να συνδέσει ο άνθρωπος τη ζωή του με την παρουσία του Κυρίου και ειδικότερα με το Σώμα Του που παρατείνεται στον αιώνα, πηγάζει και από την έμφυτη επιθυμία του να ζει αιωνίως. Ο άνθρωπος με κανένα τρόπο και ποτέ δεν θέλει να πεθάνει. Η «κατ' εικόνα» Θεού δημιουργία του, τον παραπέμπει στην αιώνια παρουσία του Κυρίου, στην αγάπη του οποίου καλείται να εναποθέσει τον εαυτό του με όλα τα βάρη που σηκώνει. Σ' αυτήν ακριβώς την προοπτική η ζωή του καταξιώνεται και αποκτά νόημα και περιεχόμενο, πέραν της φοβερότητας και της τραγωδίας του θανάτου.

Αγαπητοί αδελφοί, η σημερινή ευαγγελική περικοπή που ξεδιπλώνει μπροστά μας την θαυματουργή ανάσταση του παιδιού από τον Χριστό, μας προσκαλεί ν' αποκομίσουμε κι εμείς γεύσεις ζωής από την παρουσία του Θεανθρώπου Κυρίου ανάμεσά μας. Στη σωτήρια αυτή πορεία του, ο άνθρωπος μπορεί ν' αντικρίσει τη δυναμική της αιώνιας ζωής που αποκαλύπτεται στο παρόν ως κοινωνία αγάπης με το Θεό. Σε μια κορύφωση αυτής της κοινωνίας στην πιο εμπειρική της μορφή, ο Χριστός μας προσκαλεί στο Ευχαριστιακό Δείπνο, δηλαδή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Όταν κοινωνούμε, μετέχουμε από τώρα της αιώνιας ζωής και γινόμαστε δέκτες των πιο αναστάσιμων και ελπιδοφόρων μηνυμάτων. Ας ανταποκριθούμε, λοιπόν, στη μεγάλη αυτή προσφορά της αγάπης του Κυρίου μας, μέσα από τη δυναμική της οποίας μπορούμε να βαδίσουμε το δρόμο της σωτηρίας μας, όπως ο νέος της περικοπής που άκουσε το «νεανίσκε, σοί λέγω εγέρθητι».

Χριστάκης Ευσταθίου, Θεολόγος

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr